

Arrest

nr. 50 326 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij, en X, de tweede verzoekende partij, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 24 augustus 2010 tot aanwijzing aan de bevoegde kamer II door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De eerste verzoekende partij dient op 16 januari 2001 een asielaanvraag in. De tweede verzoekende partij dient op 10 november 2000 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 28 februari 2001 de beslissing waarbij de asielaanvragen van beide verzoekende partijen onontvankelijk worden verklaard en waarbij het verblijf hen wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20 maart 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 27 maart 2003 verwerpt de Raad van State, bij arrest nr. 117 634, de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

1.2 Op 8 september 2006 dienen de verzoekende partijen een aanvraag machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Deze werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen op 13 september 2008. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt, bij arrest nr. 26 589, de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring op 29 april 2009.

1.3 Op 23 februari 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 mei 2009 onontvankelijk verklaard. Op 28 augustus 2009 wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.4 Op 10 september 2009 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

1.5 Op 22 september 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verwerpt deze aanvraag op 7 juli 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet. Zij leggen enkel een belofte tot aanwerving van de firma ‘A.A.’ voor A. B. voor. Dit kan echter niet in betrokkenen hun voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkenen verwijst ook naar hun integratie. Hoe goed deze integratie eventueel ook moge zijn (zij verwijzen hiervoor naar hun kennis van de Belgische taal en duurzame sociale banden in België), dit doet niets af aan de voorwaarde om een kopie van een arbeidscontract voor te leggen (supra). Dit element kan dus eveneens niet in betrokkenen hun voordeel weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996

(B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

1.6 Op 26 juli 2010 wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Demeure dans le royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6 ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé (Loi du 15.12.80 - Article 7 al. 1,2°)

A défaut d'obtempérer à cet ordre, le(la) prénomné(e) s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur la base de l'article 75 de la loi, à être ramené(e) à la frontière et à être détenu(e) à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi (...)."

1.7 Op 26 juli 2010 wordt tevens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Demeure dans le royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6 ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé (Loi du 15.12.80 - Article 7 al. 1,2°)

A défaut d'obtempérer à cet ordre, le(la) prénomné(e) s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur la base de l'article 75 de la loi, à être ramené(e) à la frontière et à être détenu(e) à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2008 en van een bevel van 28 augustus 2009. Deze bevelen steunen op de miskennis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bevelen van 13 september 2008 werden aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar dat het beroep op 29 april 2009 werd verworpen bij arrest nr. 26 589. De bevelen van 28 augustus 2009 werden niet aangevochten. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevelen wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partijen niet en levert voor hen geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 september 2008 en 28 augustus 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief geworden zijn (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen wettig belang hebben bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

De verzoekende partijen hebben geen belang bij de vernietiging van de thans bestreden bevelen.

2.4 In de mate dat het betoog van de verzoekende partijen waarbij zij vermeende schendingen aanvoeren van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsplicht, gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, kan dit geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.3 gedane vaststelling(en).

Het beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt als volgt:

"Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet. Zij leggen enkel een belofte tot aanwerving van de firma 'A. A.' voor A. B. voor. Dit kan echter niet in betrokkenen hun voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is."

Dat evenwel, in tegenstrijd met bovengenoemde beslissing, verzoeker wel degelijk niet simpelweg een werkbefoete heeft bijgebracht, maar wel een door de Rechtbank geviseerde tekst waarbij werk wordt toegezegd (zonder enig voorbehoud) en tegen welbepaalde arbeidsvoorwaarden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten {R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht."

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat de opgeworpen schending van de wet dd. 29 juli 1991 betreft de verzoekende partij in gebreke blijven een voldoende duidelijke omschrijving te geven van de overtreden rechtsregel én van de wijze waarop die regel door de *in casu* bestreden beslissing werd geschonden, dat dit onderdeel, dat de verwerende partij ten overvloede laat gelden dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht betreft, dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld, dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat de kritiek van de verzoekende partijen geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract hebben voorgelegd, doch slechts een '*belofte tot aanwerving*', dat de verzoekende partijen geenszins gevolgd kunnen worden waar zij, in strijd met de stukken van het administratief dossier, pogen voor te houden dat het door hen voorgelegde stuk '*een door de rechtbank geviseerde tekst waarbij werd wordt toegezegd (zonder enig voorbehoud) en tegen welbepaalde arbeidsvoorwaarden*' betreft dat aldus een '*behoorlijk ingevuld arbeidscontract*' uitmaakt, dat het voorgelegde document de essentiële elementen van een arbeidsovereenkomst duidelijk niet bevat, dat het voorgelegde document niet eens een overeenkomst betreft, ondertekend door de verzoekende partij, dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de stempel van de rechtbank betreffende de beëdigde vertaling die gelegaliseerd is, uiteraard niet maakt dat het document plots een arbeidsovereenkomst zou betreffen, dat bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet geldt, dat de verzoekende partijen wel degelijk de mogelijkheid werden gegeven hun standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de gemachtigde '*op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 25.09.2007*'.

In haar repliekmemoirie verwijzen de verzoekende partijen naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat de 4 essentiële elementen zonder twijfel vervat zijn in het document dat aan de verwerende partij werd verzonden, dat het opmerkingswaardig is dat de verwerende partij nalaat te specificeren dat een arbeids'overeenkomst' zowel mondeling als schriftelijk kan zijn, en dat de overeenkomst voortvloeit uit het feit dat beide partijen het document onderschrijven door hun uitdrukkelijke bedoeling ten aanzien van de verwerende partij over te maken mits het ondertekend document d.d. 05 augustus 2010 en het ondertekend verzoekschrift d.d. 19 september 2010 waarbij de voormelde overeenkomst tussen partijen d.d. 05 augustus 2010 in bijlage wordt toegezonden.

3.2 In de mate dat de verwerende partij van mening is dat het middel betreffende de opgeworpen schending van de '*wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)*' onontvankelijk is aangezien het in rechte onvoldoende is onderbouwd, merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partijen onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden en dat de verzoekende partijen wel degelijk een rechtsregel aanduiden, met name de motiveringsplicht.

3.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer specifiek de artikelen 2 en 3, wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde,

zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de redenen die werden aangehaald om het verblijf toe te laten onvoldoende zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4 De verzoekende partijen stellen dat zij wel degelijk niet simpelweg een werkbelofte hebben bijgebracht, maar wel een door de rechtbank geviseerde tekst waarbij werk wordt toegezegd (zonder enig voorbehoud) en tegen welbepaalde arbeidsvoorwaarden en dat de overeenkomst voortvloeit uit het feit dat beide partijen het document onderschrijven door hun uitdrukkelijke bedoeling ten aanzien van de verwerende partij over te maken mits het ondertekend document d.d. 05 augustus 2010 en het ondertekend verzoekschrift d.d. 16 september 2010 waarbij de voormelde overeenkomst tussen partijen d.d. 05 augustus 2010 in bijlage wordt toegezonden.

Vooreerst blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen een '*document onderschrijven door hun uitdrukkelijke bedoeling ten aanzien van de verwerende partij over te maken mits het ondertekend document dd. 05.08.2010*' aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis hebben gebracht. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partijen geenszins '*de voormelde overeenkomst tussen de partijen dd. 05.08.2010*' in bijlage bij het inleidende verzoekschrift hebben gevoegd. Bovendien dateert de 'overeenkomst' van na het nemen van de bestreden beslissing. Aangezien het voornoemde stuk niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt, kan het haar niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar de 'kopie arbeidsovereenkomst' gevoegd bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2009, merkt de Raad op dat het een document van de '*Föderaler Öffentlicher Dienst FINANZEN*' betreft, waaruit blijkt dat zowel het ondernemingsnummer als het BTW-identificatienummer werden geactiveerd voor de onderneming 'A.

A.' gevestigd (...) te 4700 Eupen, en een document waaruit blijkt dat de heer K.M., 'Inhaber der Firma "A. A.", 'garandeert' dat hij aan de eerste verzoekende partij '*eine unbefristete Arbeitsstelle mit einem garantierten Bruttoarbeitslohn von 1700€ zur Verfügung stelle*', van 7 september 2009. Het document van 7 september 2009 stelt tevens dat '*Das Vorstehende ist eine Übersetzung aus der serbokroatischen in die deutsche Sprache – Die Übersetzerin M.M*' en verder dat '*Der Unterzeichnende L. S., Präsident des Gerichts Erster Instanz EUPEN beglaubigt hiermit die vorstehende Unterschrift von Frau M.M*'. De Raad stelt vast dat het bijgevolg niet kennelijk onredelijk is te stellen dat de verzoekende partijen '*enkel een belofte tot aanwerving van de firma 'Alen Automobile' voor A.AB. voor(leggen)*'. Dit kan echter niet in betrokkenen hun voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.'

3.5 De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken de verzoekende partijen in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Waar de verzoekende partijen stellen dat geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan oordelen of de verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet om haar te machtigen tot verblijf. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Dienvolgens maken zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS